BALETUL ASTRELOR

OLIVIER BIDCHIREN

S-a născut la 29 aprilie 1964, la Tours. Autocaracterizându-se ca „poetosof, nuvelist, romancier, scenarist, critic şi machetist”, domeniile lui predilecte sunt SF-ul şi fantasticul, acolo unde (citez) *„poate îmbina cu bucurie expresii ale poeziei, picturii, cinematografiei, muzicii, istoriei şi ale ştiinţelor ori ale* para-ştiinţelor”. Multiplele lui predilecţii se pot observa şi în meseriile practicate: de la măcelar până la institutor de internat.

Este diplomat în construcţii civile, însă a devenit „rob al artelor” prin trăirile personale. Preferă spectacolele, chiar dacă la acestea dirijează doar luminile de pe scenă, sau să studieze istoria artelor. A fost o bună vreme redactor al revistei MICRONOS şi preşedinte fondator (1989–1997) la *Mouvement Khronos Éditions.*

A publicat peste 50 de nuvele în aproape toate editurile de gen din Franţa şi din străinătate: China, Belgia, Canada, Germania şi, de curând, în România.

„Tuturor celor care nu au încrederea, voinţa, dorinţa de a se depăşi şi care aşteaptă cu mâinile încrucişate.”

O. Bidchiren

„Am cercetat a Fericirii vrajă
Căreia toţi îi lunecă în mreajă."

Arthur Rimbaud

Pentru Sylvie Reidet şi Josy Aoustin,
antiteza celor descriși mai sus, cu prietenie.

Plin de evenimente implacabile, mototolit şi prost împăturit, ziarul aterizase după un scurt zbor pe o măsuţă rotundă. Cu picioarele încrucişate sub fusta taiorului, Delmina stătea pe o terasă-cafenea din Vieux-Murier, piaţa Plumereau, în centrul cartierului pietonal din Tours; venea cu regularitate în acest loc baroc pentru a căuta o anumită linişte şi pentru a reflecta în tihnă, în timp ce-şi degusta ceaiul de iasomie.

În acea zi, Delmina se înfuriase din cauza unei informaţii care figura în ziar, un ridicol fapt divers din josul unei pagini mari. Enervată, îl aruncase pe masa pe care tronau un pahar de apă, o ceaşcă de ceai şi un pachet de Chesterfield. Obiectele se clătinaseră, apoi se răsturnaseră. Ţigările erau ude. Răsunase o înjurătură. Imediat o mână subţire şi nervoasă încercase să remedieze stricăciunile.

Acum ziarul se bălăcea în sirop. Asemeni lui, cei din fotografia imprimată în „Le Monde” se bălăceau şi ei în siropul lor. Sosi un chelner. Fără ezitare trecu un burete peste masă. Şi această acţiune făcu să-i încolţească spectatoarei lui *ideea.* Imperceptibilă la început, ideea crescu rapid şi copleşi toate gândurile Delminei, pe măsură ce buretele se mişca într-un du-te-vino pe masă. Brusc, tânăra se ridică, îşi ceru scuze şi plăti nota. Apucă violent ziarul ud şi plecă. Tocurile ei ascuţite ţăcăniră pe trotuar.

Buimăcit şi încremenit, chelnerul o privi plecând. Un pic mai încolo un scrâşnet de pneuri imprimă pe asfalt o urmă

lungă de cauciuc. Un zgomot de tablă lovită atrase privirile trecătorilor. Din carcasa fumegândă ţâşniră câţiva inşi, scuipând înjurături cumplite. În ceea ce o privea pe Delmina, nu acordă nici o atenţie accidentului care se produsese sub nasul ei. Spiritul îi era prea preocupat de lucrul pe care urma să-l facă.

* * *

Ajunsă acasă, răsfoi fără încetare ziarele din zilele precedente, cufundată într-o stare de agitaţie colerică. Un vraf de hârtie sfâşiată sau mâzgălită cu cerneală roşie acoperea covorul. În apartament domnea o dezordine înspăimântătoare.

Absorbită cum era de căutările sale, ea uită de odihnă, de somn şi de toate întâlnirile de afaceri ale zilei. După o vreme găsi ceea ce o tenta atâta să verifice. Pentru a fi sigură că nu va greşi în ce încerca să realizeze, îşi repeta informaţia în sinea ei. Furibundă şi consternată, clocotind de mânie, zvârli cu putere ziarul într-un colţ al salonului, ca şi cum acest gest necontrolat putea să o elibereze de toată tensiunea. Delmina îşi întinse mâinile în față:

„Bine, nu te-ajută cu nimic să te enervezi aşa, fetițo... Trebuie să acţionezi... Control... Acţionează, Delmina... Canalizează-ţi energia... Nu-ți mai rămân decât 24 de ore... Zen...”

Razele soarelui străluceau pe zidurile albe ale casei şi pe peliculele de praf, mărind astfel căldura oricum toridă. De pe una din străduţele Teheranului veneau strigând copii frumoşi ca nişte îngeri, îmbrăcați în zdrenţe. O formă se desena în vaporii de căldură. O femeie cu fața ascunsă într-un văl se precipită spre copii, ca să-i liniştească... În acel moment, într-un huruit metalic şi asurzitor, trecu un tanc, ridicând un nor de praf.

* * *

Aşezată în poziţia Lotus, în mijlocul salonului, pe o rogojină de cocos, Delmina alunecă în meandrele încâlcite, dar luminoase, ale concentrării. Introspecţia era pe primul loc, la ordinea zilei.

Stând dreaptă, îşi controla respiraţia şi se concentra pe chakre. Îşi duse astfel sângele strop cu strop până în cel mai îndepărtat ungher al corpului. Pulsaţiile inimii încetiniră până la graniţa dintre viaţă şi moarte. Cu ochii închişi, cu buzele uşor întredeschise, recită interiorizată o întreagă serie de mantre. Vasele comunicante între ionii pozitivi şi negativi funcţionau din plin. Ele îi canalizară o energie incredibilă, mai întâi în ceafă, apoi în creier. Momentul era copt pentru a tenta imposibilul sau cel puţin inimaginabilul.

În adâncul sufletului ştia că era gata să rupă limitele existenţialului. Dar ştia, de asemenea, că dacă devia de pe traiectorie doar cu un grad fără a reechilibra totul, pericolul o pândea la uşă. Toată mecanica şi-ar fi dat atunci drumul şi ar fi condus macrocosmosul direct într-un haos de nedescris, în luminile inferioare şi insondabile ale Infernului. Ea avea credinţa, voinţa de a acţiona rapid, puterea instinctivă, eficacitatea unui ceasornicar, fără de care ar fi fost pierdută încă şi mai mult. Acel „mai mult” de care, practic, toată omenirea se temea: holocaustul.

Era incitant să te lupţi cu o catastrofă şi să modifici astfel mersul timpului şi al istoriei, dar era şi riscant. Să schimbi viitorul însemna poate să provoci un dezastru şi mai teribil. Pericolul era imens, dar – dacă era necesar – va interveni încă o dată în curgerea timpului. Nimeni nu s-ar fi îndoit vreodată de intervenţia sa. Responsabilitatea era apăsătoare, ştia asta. Dar trebuia s-o facă. Era de datoria ei.

* * *

Soarele arde asfaltul şi albeşte betonul. Căldura buimăceşte simţurile. Carnea secretă litri de sudoare.

Priviri furişe şi nerăbdătoare se abat pe mâini tremurătoare, pe obiecte care se însufleţesc brusc şi pe buze nesigure pe care se instalează teama. Apa freamătă în ulcioare. Pe pereţi apar câteva fisuri.

În această zi de miercuri, 20 iunie 1990, câteva personalităţi politice părăsesc regiunea Teheranului la bordul unui avion. Timp de două zile ei vor fi absenţi pentru a se proteja de flagelul ce nu va întârzia să lovească. La ce bun să încerce să evacueze oraşul? Nu ajunge timpul şi nu ajung banii… Şi există acordurile semnate între Irak şi Kuweit. O vacanță de câteva zile nu le va strica.

Cât despre populaţie, ea nu ştie despre asta absolut nimic şi nici nu va ști. Chiar dacă autorităţile ştiu de multă vreme când şi unde va lovi natura, locuitorii vor afla despre catastrofa înspăimântătoare căreia îi vor fi victime abia în momentul în care, din nefericire, va fi prea târziu. Va rezulta o curăţenie eficace…

* * *

Energia îi evadă din corp şi izbucni spre exosferă, spre magnetosferă, înainte de a se afunda într-o undă luminoasă din eterul vag. Într-o fracţiune de clipă trecu pe lângă Marte. Înainte de a ajunge la teribilul Pluton, în faţa ochilor i se succedară centura de asteroizi şi Uranus.

Timp de câteva secunde contemplă astrul ale cărui unde numerice jucau rolul de judecător, cel care făcea să acţioneze încercarea şi care făcea proba actelor sale în cea mai pură imparţialitate. Mental, se fixă pe o planetă, o făcu să pivoteze în jurul axei înainte de a o deplasa cu câteva grade, pentru a o aduce la sentimente mai bune, la aspiraţii mai spirituale, deci mai puţin distructive. Emanaţia întregii sale puteri mortale nu-şi va putea îndeplini opera. De această dată, energia pe care o difuza şi care se repercuta până la planeta albastră, aflată într-un joc special, nu o va lovi.

Dar pentru a echilibra această pierdere, ea trebuie să spintece eterul şi să compenseze lacuna din mecanica celestă, generând o nouă configuraţie astrologică.

Astfel, Jupiter, apoi Saturn şi Marte urmară acelaşi periplu al mutaţiilor. Voinţa jupiteriană înaintă cu două case astrologice pentru a se regăsi în domeniul sociologic al celei de-a Doua Case. Saturn deveni ultrasensibil şi îşi uită trecătoarea răceală, în vreme ce Marte se întoarse să zburde într-un ansamblu perfect, îndepărtându-şi astfel mânia în adâncurile nisipurilor sale roşii. Fiecare manipulare se efectuă cu maximum de precizie: un grad aici înlocuit cu un grad dincolo (legea compensaţiei energetice şi magnetice). Fiecare mecanism al sistemului solar, toate angrenajele sofisticate ale greutăţilor şi măsurilor fiecărui astru se transformară într-un balet necontenit, pentru a crea o altă situare evenimenţială care să nu poată aduce nici flagel, nici dezordine şi nici vătămarea cuiva.

Delmina elimină conjuncţiile planetelor retrograde, opoziţiile dintre planetele transpersonale şi cele sociale. Careurile şi semi-careurile fură îndepărtate savant pentru a nu forma tensiuni de judecată.

* * *

În tot nord-vestul Iranului seismografele s-au calmat; nici o trepidaţie a acelor nu mai zgâria hârtia. Tensiunea arterială revenise la normal. Seismologii nu înţeleg ce s-a întâmplat. Fusese o falsă alertă, o eroare de calcul, de interpretare? Nu, imposibil... Toate datele o atestă: trebuia să aibă loc un cutremur de pământ, un seism teribil. Calamitatea naturală trebuia să distrugă Teheranul şi întreaga regiune şi să provoace pagube şi în alte oraşe.

La ora 15, în acea zi de joi, 21 iunie 1990, un bătrân îşi va face siesta ca de obicei, obosit de atâta căldură, de corupţia şi violența din oraş, paralizat de veşnica oră a stingerii, şi asta în momentul în care totul trebuia să fie

nimicit, în clipa în care o bucată de zid trebuia să-i strivească biata făptură.

Nu-i era dat să moară astăzi.

* * *

Oboseala îi străpungea carnea, asaltându-i cele mai mici particule ale fiinţei, dar stăpânirea de sine îi asigura prezența. După dificila-i călătorie în afara corpului, adormi.

Scurgerea timpului o purtă mai departe în existența ei. Recăpătând câteva forțe pe care le smulse din erupţiile solare, mestecă lent două portocale şi o lăptucă. Făcu apoi un duş, se îmbrăcă şi ieşi. Se întoarse la terasa din Vieux-Murier, de lângă frumoasa piaţă Plumereau, în acea zi de vineri 22 iunie 1990.

Înainte de a se aşeza la masă făcu comanda şi căută ziarul pe tejghea, fără a se sinchisi de chelnerul care o măsura curios. Întorcând una după alta paginile, descifrând coloană după coloană, nu mai găsi nici o menţiune despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Reuşise. Delmina poziţionase fiecare planetă datorită puterii sale magnetice, a capacităţii ei de a se decorporaliza, cu dragostea sa pentru rasa umană şi cu Credinţa, acţionând metodic într-o situaţie precisă şi creând astfel o altă temă astrologică. Punctul crucial al acesteia se oprise, ca acele unui ceasornic, în Leu cu ascendentul în Cancer, un ideal clar în domeniul dragostei de familie şi de aproapele tău.

Această femeie redase viaţă; ea singură îndrăznise să întreprindă ceea ce puterile economice, politice şi ştiinţifice ar fi trebuit să facă: să salveze ţinutul. Lucru care ar fi cerut, desigur, mijloace financiare considerabile. Dar cine în lumea asta s-ar îngrijora pentru câţiva iranieni prizonieri în jugul religios şi totalitar instaurat de americani ca să-şi protejeze interesele economice din Golf? Aşa încât nici un seism nu devastă nord-estul Iranului joi, 21 iunie 1990, în toiul după-amiezii, spulberând astfel mai

bine de 36.000 de oameni, femei şi copii.

Cu zâmbetul pe buze, zvârli ziarul pe masă. Inevitabil, paharul cu apă şi ceaşca de ceai trepidară şi se răsturnară, udând un pachet de ţigări, din fericire gol. Chelnerul curăţă masa cu buretele.

Traducerea:
Alina RADU

Desen de Walter Riess